

Τα αποϊερωθέντα πάλαι ποτέ καθιερωμένα πρότυπα (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 22 Νοεμβρίου, 2015

Αν ρωτήσει κανείς σήμερα έναν απλό πολίτη ποια είναι η μεγαλύτερή του ανησυχία, αυτό που τον τρώει και τον βασανίζει, θα μπορέσει άραγε να απαντήσει; Έχει προλάβει να σκεφτεί και να χωνέψει όλη αυτήν την, με κινηματογραφική ταχύτητα, εναλλαγή των δεδομένων της επικαιρότητας;

Χθες μιλούσε με πόνο και απογοήτευση για την απελπιστική οικονομική κατάσταση που βιώνει αυτός και η οικογένειά του. Μιλούσε για την ανεργία, για την οικονομική αποκατάσταση των παιδιών του. Σκεφτόταν τη μετανάστευση, αν δεν του έχουν φύγει ήδη μερικά μέλη της οικογένειάς του στη «δεύτερη μητέρα», στην πολιτισμένη Εσπερία.

Σήμερα, ακούγοντας και βλέποντας όλα τα συγκλονιστικά γεγονότα που συμβαίνουν στην Ευρώπη, πρόλαβε να ξανασκεφτεί και να αναδιατάξει κάποιες από τις αποφάσεις που μπορεί να πήρε; Κι αν έκανε κάποια προσπάθεια μελέτης του σήμερα και έδωσε κάποιες ερμηνείες και έβαλε τα πράγματα στο κατά δύναμη στη σειρά τους, είναι βέβαιος πως το αύριο θα ξημερώσει με τα ίδια δεδομένα;

Άνω κάτω η σκέψη. Πάει και το οικονομικό. Πέρασε στη δεύτερη, τρίτη θέση, ίσως και παρακάτω. Τι γίνεται τώρα; «Αχ, ας έχουμε μόνο ειρήνη και όλα τα άλλα γίνονται», είναι η πρόχειρη και άμεση απάντηση. Μάλιστα. Πολύ ωραία. Έγινε η δουλειά τους. Αυτών, που όταν θέλουν, όποτε θέλουν, γυρίζουν το σκηνικό στην πλάτη του λαού και πάλι από την αρχή.

Κουνήσου, Ευρωπαίε, από τη θέση σου. Πώς να κουνηθείς, αφού σου τα έχουν όλα προγραμματισμένα οι ενδιαφερόμενοι για σένα και τη δημοκρατία που σου προσφέρουν. Αυτοί εκ του ασφαλούς κι εσύ να σκοτώνεσαι ως αμελητέα, ως μη υπολογίσιμη οντότητα, και κυριολεκτικά ως αναλώσιμο υλικό. Που δεν γνωρίζουν τίποτε μέχρι εκεί που τους βολεύει και επεμβαίνουν πάλι εκεί που τους συμφέρει. Έλπιζε και συνέχιζε να ελπίζεις στους πάντοτε υποσχόμενους και πάντοτε αναβάλλοντες τα υποσχόμενα. Και πάει λέγοντας.

Κι εσύ ευλογημένε Έλληνα, που νομίζεις πως σε έχουν φίλο και πιστεύεις πως θα σου συμπαρασταθούν στη δύσκολη ώρα. Να που τώρα ήρθε η δύσκολη ώρα. Θα φανεί η αλήθεια. Θα αποκαλυφθεί και πάλι το αληθινό τους πρόσωπο. Να δούμε πόσο δαιμονότροπα θα αποποιηθούν των υποχρεώσεών τους απέναντι στους φίλους και συνεταίρους τους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά θα σε υποχρεώσουν να συμμετάσχεις στα άνομα και απάνθρωπα σχέδιά τους. Να συμμετάσχεις στη διόρθωση των πραγμάτων,

σκοτώνοντας κι εσύ, εγκληματίες, που αυτοί δημιούργησαν, για να γίνεις στη συνέχεια στόχος τους. Στις δύσκολες ώρες φαίνεται ο φίλος. «Ο φίλος του φίλου εν κινδύνους γινώσκει. Ει κινδυνεύετε, ω φίλοι, τοις των ανθρώπων τρόποις γινώσκετε», μας μάθαιναν στην πρώτη γυμνασίου από τον Ζούκη, όπως θα θυμούνται οι παλιοί.

Είμαστε ένας λαός, που λησμόνησε εν πολλοίς το αίμα του, την αξία του, την αρχοντιά του και έμαθε να ζει με κέντρο της ζωής του το χρήμα, επιδιώκοντας μανιωδώς την ευδαιμονία, επηρεασμένος προφανέστατα από το παραμύθι της απιερωθείσας και «αποθεωθείσας» από αιώνων δυτικής κοινωνίας και κινδυνεύει να μείνει ξεκρέμαστος, χωρίς αντιστάσεις και αντισώματα, ψυχικά και πνευματικά, μπροστά στις δύσκολες μέρες που προβλέπεται να ακολουθήσουν.

Αν δε διδάσκεται το Ελληνόπουλο καθημερινά, αν δεν τροφοδοτείται ψυχοσωματικά με τα αναγκαία, που ζητά η ίδια η ηλικία και φύση η ανθρώπινη, αν δεν βάζει πρότυπα στη ζωή άξια προς μίμηση, αν δεν γυμνάζει το νου και την καρδιά με τα υψηλά, ποια μπορεί να είναι τα στηρίγματα που θα αναζητήσει στις μπόρες της ζωής; Οι αερολογίες και οι γενικολογίες περί ειρήνης, αγάπης, ισότητας και όλων των συναφών εννοιών, οι οποίες διδάσκονται στα σχολεία και διακηρύσσονται από τα μέσα της εποχής; Αυτά δεν έχουν νόημα και αποτέλεσμα, αν δεν συγκεκριμενοποιούνται, δεν «σημαδεύουν» και δεν καταδεικνύουν πρόσωπα και γεγονότα, κατά τα οποία έχουν πάρει σάρκα και οστά, έχουν γίνει πράξη, ώστε να ακολουθήσει η μίμηση. Άλλωστε μας το λέει και η Εκκλησία: «Μνήμη αγίου, μίμησις αγίου» και κατ' επέκταση και οιοδήποτε άλλου αξιομίμητου προσώπου. Και τέτοια πρόσωπα, πραγματικούς γίγαντες, έχει να παρουσιάσει αμέτρητα η ιστορία μας και η παράδοσή μας.

Θυμάμαι, στο ξεκίνημα μιας σχολικής χρονιάς, που μαζί με έναν συνάδελφο αναλάβαμε να στολίσουμε με κάρτα τους φρεσκοβαμμένους διαδρόμους του σχολείου. Δουλεύαμε με κέφι και διάθεση. Αυτός ανεβασμένος στη σκάλα κι εγώ από κάτω βοηθός. Κάποια στιγμή, δεν κατάλαβα κι εγώ πώς το πρόσεξα, σταματάω τα αστεία και λέω στο συνάδελφο: «Βρε Γιώργο, τι είναι αυτές οι εικόνες που κρεμάμε; Κοντεύουμε να τελειώσουμε και ούτε μια από αυτές δεν εικονίζει κάποιο πρόσωπο. Κάποιον μεγάλο επιστήμονα, κάποιον άγιο, κάποιον ήρωα, κάποιον ευεργέτη, κάποιον τελικά, που θα τον δουν τα παιδιά και θα μας ρωτήσουν ποιος είναι και τι έκανε. Όλο δέντρα, πουλιά, σύννεφα και αφηρημένες τέχνες». Σταμάτησε. Γύρισε, με κοίταξε έκπληκτος και μου απάντησε με ύφος, που έδειχνε την απογοήτευσή του: «Έχεις δίκαιο. Δεν θα το είχα προσέξει, αν δεν το έλεγες, αλλά δυστυχώς, αυτή είναι η αλήθεια. Αποτυπώνει σε μεγάλο βαθμό τη νοοτροπία και τη φιλοσοφία της προωθούμενης στην Παιδεία νέας τάξης πραγμάτων. Κρίμα!».

Δεν είναι έτσι; Για παράδειγμα, τι σημαίνει αγάπη; Ποια μορφή μπορεί να έχει και

πού και πώς να εκφράζεται; Ποιο πρόσωπο, ποιος άνθρωπος την εφάρμοσε και σε ποια περίπτωση, για να την δούμε στην πράξη; Διότι αγάπη έχουν και οι κακοποιοί, όσο τουλάχιστον διαρκεί η τέλεση του εγκλήματος. «*Ου γαρ πανταχού ομόνοια καλόν' ἐπεὶ και λησταί συμφωνούσιν*», μας λέει ο άγιος Χρυσόστομος.

Και για να μην αναφερόμαστε συνεχώς στους αγίους, οι οποίοι είναι τα όντως πρότυπα, έχουμε μπροστά μας καθημερινά απλούς ανθρώπους, που μπορούν να γίνουν πρότυπα στα παιδιά και στους μεγάλους ακόμη. Αλλά δε μας αφήνει ο εγωισμός και η υπερηφάνειά μας. Εμείς τα ξέρουμε όλα και θα προχωρήσουμε στη ζωή «ελεύθερα».

Πώς θα καλλιεργηθεί ήθος, φρόνημα, τρόπος ζωής, φιλοπατρία, σεβασμός στα ιερά, αν δεν υπάρχουν πρότυπα; Κάποτε, για παράδειγμα πάλι, η ιδιότητα του δασκάλου, με τη γενική έννοια του οδηγού στα πράγματα της ζωής, ήταν βασική προϋπόθεση για σωστή πορεία στη ζωή του ανθρώπου. Λέγαμε και λέμε όλοι μας: «Είχαμε κάποτε στο σχολείο έναν δάσκαλο» ή «είχαμε έναν καθηγητή». Είναι μια αυθόρμητη, ειλικρινής ομολογία πάνω σ' αυτό που προαναφέραμε.

Τα πρότυπα τα αναγνωρίζει η κοινωνία ανάλογα με την ιεράρχηση των αξιών της. Οι αξίες τις οποίες υπηρετούν τα πρόσωπα τους αναδεικνύουν και τους καθιερώνουν. Γίνονται φάροι, οδοδείκτες και μας κάνουν πιο εύκολη και σίγουρη την πορεία προς την αρετή, προς το «καλό». **Οι ψυχές εμπνέονται από τα πρότυπα**, δημιουργούν φρόνημα και καλλιεργούν ετοιμότητα.

Οι αξίες ανατράπηκαν. Ανακατατάχθηκαν. Δύσκολο το ξεμπέρδεμα. Οι σημερινές δοκιμασίες και οι δυσκολίες, αλλά και της ζωής του καθενός, είναι ευκαιρία για «επιστροφή». Και «επιστροφή» στη γλώσσα της ευλογημένης παραδόσεώς μας σημαίνει **μετάνοια**.

Καλή μετάνοια σε όλους μας. Αυτό θέλει ο Θεός από μας, τώρα με την έναρξη της σαρακοστής των Χριστουγέννων και- μη φοβόμαστε- θα συνεχίσει να κρατά στην αγκαλιά του την Ελλάδα, ασφαλισμένη από όλους τους ορατούς και άορατους κινδύνους. Είναι ομολογημένη μαρτυρία αγίων ανθρώπων και έτσι θα γίνει.

Κιλκίς, 18-11-2015